

Презъ нощта, по нѣкое време, Дуньо домъкналъ мисира. Кждрьо радостно го поелъ, застѣпилъ му бързо краката и го заклалъ. Па

се запретнали съ Дуньо, та го оскубали, опърлили и сложили подъ връщника да се изпече. А на сутринята го смушили въ торбата и отишли да оратъ голѣмата нива отвждъ рѣката.

Орали, що орали, а умѣтъ имъ все въ мисира, който лежалъ въ торбата, закаченъ на крушата.

Дошло пладне. Отпрегнали добитъка, пустнали го да пасе край Дѣлчова джбрава и седнали да пладнуватъ. Бай Кждрьо сложилъ мисира върху торбата и поискалъ отъ Дуньо ножа да отрѣже хлѣбъ.

— Брее! — викналъ Дуньо. — Забравихъ ножа у Пѣйчо.

Бай Стоименъ и Пѣйчо орѣли отсамъ рѣката въ низкото.

— Дадохъ му го одеде, — добавилъ Дуньо, — като ходихъ да наливаамъ бѣкъла. Нѣмаха съ какво да си издѣлатъ нова чифия, че старата имъ изгнила и не държала.

И Дуньо се спустналъ къмъ нивата на бай Стоимена. Той излъгълъ. Ножътъ билъ въ пояса му — скритъ дълбоко. Ще видите, защо.

— Бай Стоимене, — рекълъ Дуньо, като стигналъ, — прати ме бай Кждрьо да ви покания съ Пѣйчо на обѣдъ. Моятъ стопанинъ ималъ обреченъ единъ мисиръ на тоя день, та снощи го закла и ви кани.

— Че какъвъ ще е този курбанъ въ работенъ день?

— То, бай Стоимене, не бива да казваамъ, ама ще ви разправа. Само да ме не издадете съ Пѣйча. Присънило му се зимасть на моя господаръ, че въ голѣмата нива имазаровено имане. Като се запролѣтило, бай Кждрьо отсѣлъ джбова пепель, посипалъ я по заникъ слънце задъ хамбара и на лѣгане се помолилъ на онзи духъ, дето му се присънилъ, да му даде знакъ върху пепелъта, какъвъ курбанъ ще иска имането. На сутринята намѣрилъ върху посипаната пепель отбелязани два едри мисирски крака. И днесъ прави курбанъ, та дано изрови имането. Цѣло гърне злато лежало въ нивата му.

Като казалъ това, Дуньо смигналъ на Пѣйча и се спустналъ назадъ по пжтеката.

— Че като е тъй да отидемъ, Пѣйчо, — казалъ бай Стоименъ и започналъ да отрѣга.

А презъ това време Дуньо бързалъ по пжтеката и пушалъ тукъ таме по нѣкоя ябълка или орѣхъ.